

**Adami Tanneri E Societate Iesv, S. Theologiæ D. Et In
Academia Ingolstad. Professoris, Theologiæ Scholasticæ
Tomus ...**

Cum triplici Indice

De Fide, Spe, Charitate, Ivstitia, Religione, caeterisq[ue] virtutibus [et]
vitijs: ac varijs hominum statibus. Secvndæ Secvndæ S. Thomæ
Aqvinatis Respondens

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1627

II. An, & qualis in charitate sit ordo; speciatim qua ratione Deus diligendus
sit super omnia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72877](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72877)

nemo tenetur suum comodum comodo proximi, etiam amici, postponere, ut patebit du. 4. Præterquam quod aliquando nec possumus quidem remittere talem satisfactionem, ut de restitutione dicitur. Cauendum tamen, ne compensatio aspere exigatur ab eo, qui post debitam diligentiam adhibitam, soluendo non est; ne incurratur poena serui illius nequam, Matthæi 18. v. 34. Nonne ergo oportuit se misereri conserui tui. &c.

11 ASSERTIO V. Actionem vero criminalē contra inimicum, qui nos læsit, instituire, qua nempe sine vlla nostra, nostrorūque utilitate satisfactio pœnalis, seruato iuris ordine, exigatur, etsi id quidem, si publici boni causa, ex zelo iustitiæ, non ex priuatæ vindictæ cupiditate fiat, atque interim non solū odiū, sed etiam scandalum, odijque periculum absint, per se malum non sit; attamen quia inter homines parū in virtute progressos, id vix vnquā sincero ac puro affectu iustitiæ, sine aliqua comixtione odij, seu priuatæ vindictæ cupiditate accidit; idcirco vbi de crimine in futurū pernicioso nō agitur, eiusmodi actiones comūniter sunt dissuadenda. Ita cum Syluestro V. Charitas q. 6. Valentia lo. cit. ex comūni Ratio primæ partis est; quæ talem satisfactionem vti iuste irrogat iudex, ita per se licite procurare potest alius; idque etiam si reus offerat alioquin sufficientem satisfactionem extra iudiciū, ut docet ibidem Valentia, etsi aliud indicet Syluester Secundam partē tradunt ipsē, post Chrysostomum hom. 12. super epistolā ad Romanos, qui proinde tales actiones vniuersim reprehendit, conuenienter Apostolo 1. Cor. 6. v. 7. Ratio ex dictis patet.

12 Atque ex his colligitur, an & qua ratione inimicos salutare vel resalutare, alloqui, vel colloqui cum ipsē teneamur. Cum enim hæc sint specialia ac particularia amoris signa, per se quidem, extra casum necessitatis, inimico exhibere nō tenemur. Attamen ratione scandali, aut ne prouocetur vel renouetur, sed potius ut superetur odiū in alterutro ex dissidentibus, sæpe id esse potest necessariū; præsertim si de resalutatione loquamur, quā idcirco denegare inimico, regulariter est peccatum, ut omnes comūniter notant; & quidem etiā mortale, si secundū patriæ consuetudinē, & qualitatem personarū, non resalutare habeatur pro notabili contemptu salutantis, aut alioqui grauis scandali causa esset, ut recte Bannes.

13 In particulari vero res tota ex circumstantijs prudentis viri, præsertim Confessarij iudicio, diligenter est expendenda, ut notarunt Caietanus, Valentia & Bannes hica. 8. Certe superior licite quandoque inferiori, in iustam pœnam transgressionis præteritæ, sermonis commercium negare poterit; modo absit scandalum & necessitas priuati; exemplo Dauidis in Absolonem 2. Regum 14. Idem fieri posset, si inimicus aut irrisorie per contemptum, aut nocendi affectu, adeoque insidiosè ad perniciem quempiam saluaret. v. g. si procius Virginem. &c. quin etiam in casu necessitatis negare eiusmodi amoris officium proximo, ob leuitatem materiæ, attenta ratione personarum & circumstantiarum, ut inter pueros, &c. sæpe tantum veniale est.

DVBIVM II.

An, & qualia in charitate sit ordo; ac speciatim quaratione Deus diligendus sit super omnia.

S. Thomas 2. 2. q. 26. a. 1. 2. & 3.

14 **Q**uestio est de ordine charitatis, prout ad variā sua obiecta materialia terminatur, de quibus actum quæstione præcedente; & sensus primi quæsti est, An & quomodo ex ijs alia magis, quam alia per charitatem diligenda sint.

ASSERTIO I. Est ordo aliquis in dilectione charitatis. Ita S. Thomas q. 26. artic. 1. & communis post Augustinum libro 1. de doct. Christ. c. 27. & 28. Probatur verbis sponsæ ex Cantic. 2. v. 4. Ordinauit in me charitatem. Ratio S. Thomæ est. Quia vbiq; vnum est principium & causa ceterorum, in illis cernitur aliquis ordo prioris & posterioris, inferioris aut potioris &c. sed in obiectis materialibus charitatis est aliquod principium & causa bonitatis aliorum, adeoque etiam ratio amandi alia: Ergo &c. Accedit, quandoque; ratio formalis obiecti ita se habet ad obiecta materialia alicuius habitus, ut quibusdam magis seu potius conueniat, quam alijs, cum habitus ille, qui per modū actus primi sic inclinatur in sua obiecta materialia, prout ea rationem obiecti formalis participant, ordine quodam prius vel perfectius tendit in quædam obiecta, quam in alia. Sed ita se habet ratio formalis obiecti charitatis, nempe bonitas diuina, quæ directe quidem & essentialiter est in solo Deo, in alijs autem tantum participatione quadam, seu extrinseca relatione & habitudine. Ergo &c.

15 **Q**uo fit, ut etsi habitus charitatis in se simplex sit, virtute tamen quasi heterogeneus sit, pluresque ac diuersas inclinationes, magis vel minus perfectas (intra eandem speciem) eminenter contineat.

Alia ratio est fidei circa obiecta materialia, quæ etsi dignitatis ordinem inter se habeant, tamen secundū participationem obiecti formalis, quæ est reuelatio diuina, non differunt. Quocirca, ut sic etiam omnia æqualiter creduntur, ut significat S. Thomas cit. a. 1. ad 2. & suo loco dictum disp. 1. q. 1. dub. 7.

16 Diuersa item est ratio spei, respiciendo ad eum, cui spes immititur, cum æque omnia, quæ speramus, diuina ope acquirenda sperentur. Secus est, si in materialibus spei obiectis attendamus rationem bonitatis & beatitudinis, quæ speratur; tunc enim nil obstat, respectu eiusmodi obiectorum, ordinem quoque; aliquem constitui in spe, ut etiam ex S. Thoma a. 1. ad 1. colligi potest; quanquā hunc ordinem Theologi speciatim explicare non solent, vel quod in praxi non ita multum momenti habeat; actibus spei, cum plerumque; solum interni sint, non ita se mutuo excludentibus, ut sit in actibus externis charitatis, præsertim erga proximos, quorum hic in primis etiam habe-

tur ratio; vel quod ex ordine charitatis intelligi potest, seruata proportione.

17 **ASSERTIO II.** Tribus modis res aliqua magis amari potest, quam alia, per charitatem; videlicet intensiue, obiectiue, æstimatiue. Est communis apud Doctores hic & in 3. dist. 27. & 29. Declaratur. Nam tria possunt in charitate considerari, quæ aliquam latitudinem habent, ac proinde quendam inter se ordinem & comparisonem admittunt. Primo ipsa per se intensio amoris. Secundo, magnitudo bonorum, quæ alicui volumus. Tertio, ipsa persona, cui bonum volumus, prout iuxta æstimationem quandam alteri in amore amorisque effectu potest præferri.

Ex primo capite, adeoque intensiue dicitur magis amari, quod intensiore actu diligitur; licet id interim fortasse alteri minus intense amato simplicitate postponatur: quo modo parentes magis amare solent minores natu filios; quam grandiores, quos tamen æstimatiue plus diligunt. Unde sicut per actum scientiæ, quamuis remissum, firmiter adhæretur obiecto, quam per actum opinionis, licet intensissimum; & per actum fidei certius, quam per vllum actum scientiæ; ita fieri potest, ut actu amoris, quamuis remissiori, firmiter quis adhæreat magno bono, quam per alium actum intensiore bono minori, cum intensio actus non oriatur ex sola maioris bonitate obiecti, sed etiam ex maiori cognitione ipsius, maiori que facilitate, suauitate atque conatu amandi. Idem in simili cernitur in appetitione finis & mediorum: semper enim finis ut sic appetitiue magis amatur, quam media, quæ tamen aliquando possunt amari intensius.

18 Ex secundo capite, dicitur aliquid magis amari, quam alterum obiectiue; id nempe, cui maiora bona amore quodam approbationis & complacentiæ diliguntur ex charitate, siue interim alicui rei alteri optemus maiora bona, siue non: qua quidem ratione per charitatem magis diligere non potest, nisi quod re ipsa melius est; etsi Bañes & nonnulli alij latius accipiant hunc terminum, ut videlicet idem sit, quod amore beneuolentiæ maiora bona alicui velle, seu complacendo de presentibus, seu optando & procurando absentia, extra casum tamen necessitatis; quo loquendi modo res itidem non habet difficultatem. Nam bona, quæ & quando nulli debita sunt, optare licet, cui quis malit; modo tamen ille, cui optantur, eorum vere sit capax; alioqui rationabiliter & absolute optari illi non poterunt, multo minus procurari.

19 Ex tertio capite, dicitur vnum magis amari æstimatiue, quam alterum, quando scilicet illud in amore alteri præferatur, plurisque fit & æstimatur; ac proinde etiam fortius, firmiter, ac immobilius ei per amorem adhæretur; ita ut si opus esset, cætera potius, quam illud relinquatur. Quod quidem fieri potest, non solum cum aliqua cum cæteris re ipsa comparatio instituitur, sed etiam citra vllam comparisonem expressam, cum simpliciter res aliqua, velut maius & excellentius bonum, iuxta amantis æstimationem amatur, ut dicemus.

20 Addunt nonnulli, in quibus videtur etiam esse Sotus in 4. distinctione 17. questione 2. artic. 4.

huic triplici modo magis amandi, alium, quem vocant, secundum maiorem reuerentiam & molliorem affectum. Sed hanc distinctionem refellit Vasquez 1. 2. disputatione 194. numero. 15. significans, hunc modum non differre à maiori intensiue. Sed licet hunc amandi modum in proposito distinguendum non censeam, ut dicitur, non tamen puto eundem esse cum amore intensiore. Videtur enim potius significare aliam quandam amoris conditionem, secundum quam amor aliquis sensuali, aut in appetitum sensituum redundans dicitur; qui amor respectu obiecti corporei sæpe periculosus esse potest, etiam si inhonestus non sit. Quocirca etiam huius amoris, ubi de ratione amandi spirituali agitur, non habetur ratio, nisi prout alio quodam sensu ipsam quoque spiritualis amoris dulcedinem & delectationem, amori coniunctam, significare potest; quæ tamen ipsa parum ad propositum facit, cum ea vix sit in nostra potestate.

Quod vero speciatim ad ordinem diligendi Deum, in secundo huius dubitationis quæsto propositum attinet, sequentes assertiones constituimus.

21 **ASSERTIO I.** Deus est diligendus super omnia, hoc est, plus quàm res omnes aliæ, est de fide. Constat Matth. 10. v. 37. Qui amat Patrem aut matrem plus quam me, non est meus dignus &c. Matthæi 22. v. 37. Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota anima tua, & in tota mente tua. Hoc est maximum & primum mandatum. Luc. 14. v. 26. Si quis venit ad me, & non odit (minus diligit) patrem suum, & matrem &c. adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus. Idem docet Augustinus loc. cit. l. 1. de doct. Christi.

22 Ratio S. Thomæ q. 26. art. 2. est primo. Quia in qualibet amicitia præcipue diligitur ille, qui est causa & principium eius boni in cuius communicatione fundatur amicitia, ut in politica amicitia Princeps. Atqui Deus est causa & principium beatitudinis cœlestis, in cuius communicatione fundatur amicitia charitatis, Ergo &c. Secundo, Charitas cum sit ordinatus amor, natura sua magis inclinatur ad amandum Deum, quam seipsum, vel res alias: Ergo iuxta inclinationem charitatis magis amandus est Deus, quam nos ipsi, aut res aliæ. Antecedens probatur. Quia omnis pars natura sua magis diligit bonum totius, quam particulare & proprium: Sed Deus est commune bonum omnium rerum, tum naturalium, tum supernaturalium; atque omnes in illo continentur, & ad illum referuntur. Ergo &c. Idem patet in politicis membris, hoc est, ciuibus, qui si virtutibus politicis præditi sint, pro bono communi vitam & fortunas exponunt. Adde, quod Deus est ratio diligendi cætera, item summum & infinitum bonum, adeoque maxime diligibile.

23 **ASSERTIO II.** Deus non est ex præcepto diligendus super omnia intensiue; etsi maxime conueniat, ut amor Dei etiam intensiue maior, aut certe minor non sit, quam amor creaturæ. Ita Gabriel in 3. distinct. 27. quæst. 1. a. 1. Maior q. 2. a. 4. Sotus in 4. d. 17. q. 2. a. 4. Nauarrus est c. 11.

num. 6. Ioannes Medina Codice de penitentia, q. 5. Vasquez 1. 2. disp. 194. n. 13. Arragonius hic a. 2. Valentia q. 4. punct. 1. Azor lib. 9. c. 4. q. 3. qui duo addunt, hanc esse communem Doctorum in 3. dist. 27. & 29. eandemque supponit S. Thomas in 4. dist. 17. q. 2. a. 5. etsi contrarium dixerint Scotus in 3. dist. 27. q. 1. Durandus dist. 29. quest. 1. & apud Azorium loc. cit. Petrus Sotus, & Adrianus, rati Deum ex præcepto magis etiam intensius diligendum esse, quam res alias. Quin etiam Bannes hic ait, *contrarium vix fieri posse absq; peccato veniali.*

24 Sed probatur prior illa pars assertionis primo, quia habitualis charitas tam erga Deum, quam proximum est eiusdem intensiois, cum nullus in charitate sit gradus, quin ad Deum simul & proximum diligendum inclinaret: Ergo etiã actualis dilectio erga vtrumque sine vitio eque intensã esse potest; cum vtiq; habitus recte elicere possit actum sibi secundum intensioem æqualem, circa quodcunque obiectum materiale. Secundo; Adhuc sufficienter intelligitur, quomodo firmitus & perfectius, quam vlla creatura etiam intensius amata, ametur Deus, secluso illo intensiois excessu, vt dicitur.

Tertio, vix potest negari, charitatem in patria, secundum omnem intensioem suam ferri ad amandum, tum Deum, tum proximum, propter Deum; etsi ad illũ necessario, ad hunc in particulari libere &c. Cur ergo idem nõ possit fieri in via? Quarto, Deus vno & eodem simplicissimo actu se pariter, & omnes res creatas diligit, adeoque non intensius vnum obiectum, quam aliud, vt plurib⁹ declarat Vasquez 1. parte, disp. 80. n. 121.

25 Quinto; Intensio gradualis actuum nobis est ignotissima, ita vt moraliter scire non possimus, quanta sit in hoc, aut illo actu intensio, seu compare, seu absolute loquamur. Ergo non est credibile, Deum voluisse homines ad certam intensioem in operando adstringere; vt sanẽ quidem etiam minime adstrinxit in actibus fidei, aut aliarum virtutum. Sexto, respectu aliorum obiectorum materialium charitatis, puta patris & fratris, fratris & condiscipuli &c. non est ista intensiois differentia necessaria; Ergo nec respectu Dei & proximi.

Accedit, quod hoc præceptum nullum habet in scriptura & SS. Patribus fundamentum: censendum est ergo, nullam certam intensioem charitatis in præcepto esse; præsertim cũ nec ipse quidem Spiritus sanctus videatur semper in suis excitationibus hunc ordinem seruare, vt ad diligendũ Deum intensiores inspirationes imittat; ad proximi amorem excitandum minus intensas.

26 Secunda pars assertionis est communis, apud citatos; quia conueniens est; vt quanto bonum aliquod melius est, tanto etiam intensiori affectu ametur, aut certe non minus intenso, quam res alia inferior. Vnde si contrarium fiat, adeoque intensius ametur creatura, quam Deus, actus quidem erit negatiue minus perfectus, sed non priuatiue inordinatus; imo si vtriusque amor, iuxta latitudinem totam intensiois, quæ est in habitu, sit æquẽ intensus, nullam omni-

no imperfectionem adiunctam habebit, vt ex dictis patet.

Obijcitur primo, quod SS. Patres subinde dammare videntur intensiorem amorem creaturae, quam Dei; quin etiam S. Thomas q. 26. a. 6. ad 1. & a. 7. & sequentibus, dicit, *esse magis secundum intensioem actus diligenda ea, quæ ex charitate magis diligi debent.* Respondeo cum citatis, S. Thomam, cum alioqui tres illos modos diligendi magis Deum non distinguat, nõmen intensiois latius accepisse; videlicet pro excessu æstimationis, vt ex circumstantijs colligi potest. Eodem modo loquuntur SS. Patres; præterquam quod subinde speciatim agunt de amore creaturarum sensuali (etiã si per se inhonestus non sit) & ad charitatem Theologicam non spectante; qui si valde intensus sit facile potest hominem conijcere in periculum penitus deferendi Deum; ratione cuius proinde nimius ille excessus vtiq; cauendus est.

Obijcit secundo Bannes; Proximus per charitatem semper diligitur propter Deum: Ergo charitas ex sua natura inclinatur ad Deum intensius amandum, quam proximum: Ergo nec fieri quidem potest, vt per ipsum saltem charitatis habitum proximus diligitur intensius, quam Deus. Quod etiam significat Arragonius hic articulo 2. Sed negatur vtraque consequentia. Inde enim solum probatur, DEVM per charitatem magis æstimate diligi; sicut etiam opus non est, vt quis intensius assentiat principijs, quam conclusioni; quicquid dicat Bannes.

ASSERTIO III. Deus amandus est super omnia, tum obiectiue, tum appreciatuè, seu æstimate. Est extra controuersiam. Et primum patet ex dictis quæsto præcedenti. Nulli enim alteri velle possumus, vt sit bonum infinitum per essentiam.

Secundum expresse tradunt Gabriel in 3. dist. 37. q. 1. art. 2. Maior in 4. dist. 24. q. 2. Ioannes Medina Codice de penitentia q. 5. Sotus in 4. d. 17. q. 2. a. 4. Nauarrus Manuali c. 1. n. 20. Valentia, Bannes, Arragonius, & omnes recentiores hic q. 26. a. 2. & 3. Vasquez 1. 2. cit. disp. 194. num. 14. idemq; volunt S. Thomas hic q. 26. & alij veteres Doctores, cum absolute docent, Deum esse diligendum super omnia, etsi vocabulo *appreciatuè* seu *æstimate* non vtantur.

Probat. Tum quia hoc maxime requiritur infinitum bonum, vt in amore rebus omnibus cæteris præferatur, adeoque secundum affectum nostrum maiori in pretio habeatur, quam res aliæ omnes: tum quia alias simpliciter Deus non diligeretur super omnia, etiã si intensius vel obiectiue plus diligatur. &c. Tum quia huius contrarium aperte reprehendit Scriptura Ierem. 2. vers. 12. & 13. *Obstupescite cali super hoc, & porta eius desolamini vehementer, dicit Dominus. Duo enim mala fecit populus meus: Ne dereliquerunt fontem aquæ viuæ, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas. Idem volunt cætera Scriptura loca, pro prima assertionem citata. Et confirmatur: quia in hoc ipso possi-*

num consistit malitia peccati mortalis, quod creatura Deo in amore præfertur, vt pluribus dictum tom. 2. disp. 1. quæst. 1. dub. 5. & disp. 4. q. 1. dub. 2.

D V B I V M III.

In quo consistat amor Dei super omnia; quidue ad eum requiratur: & an sit secundum naturalem hominis inclinationem.

S. Thomas 2. 2. q. 26. a. 2. & 3.

Quam necessarium est diligere Deum, saltem æstimatione, super omnia, vt dubio præcedente dictum; tam difficile est intelligere, in quonam consistat hic amor Dei super omnia; quam rem proinde sequentibus assertionibus declaramus.

31 **ASSERTIO I.** Hæc dilectio super omnia non dicit, nec requirit æqualem comparationem Dei cum rebus cæteris, vt nempe quis expresse statuatur, potius quodlibet malum pati, seu quavis alia re carere, amoremque ipsius deserere, quam aliquid contra Deum, aut eius amorem, admittere; sed consistit in ipsa ratione amoris amicitie erga Deum, velut bonum vnde quaque summum & infinitum, videlicet non solum in ordine rerum naturalium, sed etiam supernaturalium. Ita recte Vasquez 1. 2. disputat. 194. num. 14. & 19. & est ex mente communi Doctorum.

Ratio est. Tum quia tametsi quidem comparatiuus ille affectus sit sufficiens signum amoris Dei super omnia, non tamen est necessarius, nec adeo semper præfens, quoties *Deus* amatur super omnia, vt etiam in simili de contritione docetur, in materia de penitentia. Tum quia hoc ipso, quod *Deus* amatur velut summum ac infinitum bonum, etiam iuxta æstimationem amantis, plura fit ipso affectu *Deus*, quam res alie omnes. Tum quia sola per se cognitio Dei, velut summi ac infiniti boni, seclusa omni creaturarum cognitione, potest vtique causare amorem ipsi obiecto proportionatum ac debitum, qualis est amor eius super omnia. Denique idem docet praxis & experientia: & vero moraliter impossibile est, quoties Deus pro debito amandus est, comparationem cum cæteris rebus omnibus instituire.

32 **ASSERTIO II.** Nihilominus dilectio Dei super omnia, seu formaliter, seu virtualiter, duo includit: xnum negatiuum, vt scilicet appreciativæ non solum nihil supra Deum, sed etiam nihil æquè diligamus ac Deum; alterum positiuum, vt ipso affectu Deum habeamus tanquam finem vltimum Cui, ad quem cætera omnia formaliter aut virtualiter aliquo modo referamus. Ita recte Arragonius quæst. 26. artic. 2. ex communi. Primum patet; quia per charitatem Deus, diligi debet tanquam summum

& infinitum bonum, cui proinde secundum æstimationem nec præferri quidquam debet, nec æquiparari. Secundum consequitur ex præcedenti. Hoc enim ipso, quod diligitur *Deus* velut summum per se bonum, habetur ac diligitur etiam ipse tanquam finis vltimus Cui, vt dictum etiam quæst. 2. dubio 1. & tom. 2. disp. 1. quæst. 1. dub. 3.

33 **ASSERTIO III.** Huic dilectioni quoad vtramque partem simpliciter & absolute loquendo, solum repugnat peccatum mortale; non autem veniale. Est communis apud citatos, & declaratur. Quia solum peccatum mortale constituit vltimum finem in creatura; peccatum autem veniale, vult ac diligit quidem aliquid aliud præter Deum, attamen non velut vltimum finem, aut summum bonum, vt dictum etiam tomo 2. disp. 1. quæst. 1. dub. 5. Atque in hoc ipso etiam consistit essentialis ratio dilectionis Dei super omnia, vt nihil diligatur contrarium charitati seu gratie sanctificanti, in quo fundatur amicitia erga Deum.

34 **ASSERTIO IV.** Ipsum tamen etiam peccatum veniale obstat perfectioni cuidam accidentali amoris Dei super omnia, seu ad Deum velut vltimum finem Cui referentis omnia. Est communis ex dictis q. 2. dubio 6. Declaratur. Quia dupliciter intelligi potest, ad Deum velut vltimum finem positiue aliquo modo referri cætera omnia. Primo, vt stante amore charitatis erga Deum, vocula *Omnia* comprehendat ea solum, quæ referibilia sunt, etiam si aliquid interim ametur, quod ad Deum referibile non sit, nec adeo ad Deum villo modo referatur. Et hoc est de essentia amoris Dei super omnia, nec per peccatum veniale villo modo impeditur, vt patet. Secundo potest vocula *omnia* comprehendere vniuersim omnia extra Deum; & hoc sane modo peccans venialiter, hoc ipso, quod aliquid appetit seu admittit, quod ad Deum nullo modo referibile est (nempe ipsum peccatum veniale, vt tomo 2. disp. 1. q. 1. dub. 4. dictum) caret hac perfectione amoris Dei super omnia, quæ tamen solum extrinseca quodammodo est & accidentalis, vt pluribus dictum q. 2. dub. 6. Quocirca etiam Caietanus 1. 2. q. 109. a. 3. vocat hunc amorem venialiter peccatis solum *super omnia secundum quid*; illum autem alterum *super omnia simpliciter*; quem tamen loquendi modum non cenfeo imitandum.

Et secundum hæc quoque intelligi debet Vasquez 1. 2. cit. disp. 194. n. 19. cum ait, illud, *super omnia* non debere referri ad quæcunque bona, quæ diligimus, sed ad contraria; cū quo nimirum amore verus amor Dei amicitie constare nequit, &c.

35 **ASSERTIO V.** Solus charitatis Theologicæ mor erga Deum, est simpliciter & absolute super omnia. Ita supponit Vasquez n. 113, nec in re dissentiant alij. Probat. Quia, vt dictum q. 1. du. 1. & q. 2. dubio 2. duplex est amor Dei, amicitie scilicet, & concupiscentie: ille rursus vel naturalis est, vel supernaturalis, ad charitatem Theologicam spectans. Ex his amor concupiscentie erga Deum propterea non est simpliciter super omnia, non solum quia ex se non excludit peccatū

mortale.